

David Baldacci

Eén minuut voor midnacht

A.W. Bruna Uitgevers

1

Alweer reed ze in de Vallei des Doods. Alleen lag deze ‘vallei’ in Colorado, bij ADX Florence, de enige supermaximaal beveiligde federale gevangenis van de Verenigde Staten. De verwijzing naar de dood was heel toepasselijk, want het stonk er door de vele misdaden die de gevangenen daar hadden gepleegd.

Special agent Atlee Pine van de FBI was hier plankgas naartoe gereden in haar moderne versie van een paard: een turkooizen Mustang-cabriolet model 1967 met een stoffen kap. In twee jaar tijd had ze de auto volledig gerestaureerd samen met de oorspronkelijke eigenaar, een voormalige FBI-agent die kort nadat ze haar opleiding aan Quantico had afgesloten haar onofficiële mentor was geworden. Toen de man stierf had hij haar de auto nagelaten en Pine moest er niet aan denken dat ze die moest missen.

Nu, na haar snelle reis, zat ze op de parkeerplaats van de gevangenis moed te verzamelen om één bepaald monster te ontmoeten dat daar te midden van vele andere gruwelijke menselijke wezens was gehuisvest. Het waren stuk voor stuk personages uit nachtmerries. In totaal hadden ze duizenden mensen afgeslacht, zonder ook maar een greintje berouw.

Pine was, op haar witte blouse na, helemaal in het zwart gekleed. Haar glimmende FBI-badge zat aan de revers van haar jasje geklemd. Het kostte haar tien minuten om door de beveiliging te komen, waar ze haar beide wapens moest inleveren: de Glock 23, haar voornaamste wapen, en de 8-schots Beretta Nano, haar reservewapen, uit haar enkelholster. Ze voelde zich naakt zonder haar beide pistolen, maar gevangenis hadden nu eenmaal bepaalde regels en om voor de hand liggende redenen was een van de be-

langrijkste daarvan: bezoekers mogen geen vuurwapens dragen.

Ze zat op de harde kruk in een hokje in de bezoekersruimte, met haar lange benen om de metalen poten geslagen. Voor haar was een dik raam. Aan de andere kant van dat raam zou de man voor wie ze hiernaartoe was gekomen al gauw verschijnen. Een paar minuten later brachten zes potige bewakers de zwaar geboeide Daniel James Tor naar binnen en maakten zijn boeien vast aan een stalen ring in de vloer. Daarna vertrokken ze, zodat de wet en de wetteloze tegenover elkaar zaten, slechts gescheiden door de tussenwand van polycarbonaat die de meeste kogels kon weerstaan.

Tor was een fysiek bijzonder indrukwekkende man van een meter drieënnegentig die zo'n honderddertig kilo woog. Zijn lichaam, zelfs nu hij in de vijftig was, leek dat van een getrainde atleet. Ze wist dat zijn lichaam onder de tattoos zat, waarvan veel waren aangebracht door enkele van zijn slachtoffers. Tor had kennelijk zoveel vertrouwen in zijn superioriteit gehad dat hij hun een scherp voorwerp had gegeven waarmee ze een einde aan hun nachtmerrie hadden kunnen maken. Maar niet een van hen had dat ooit geprobeerd.

Hij was een geboren freak, zowel fysiek als emotioneel. Hij was een narcistische psychopaat, tenminste volgens de verklaring van alle geconsulteerde experts, en dat was zo ongeveer de meest dodelijke combinatie in een mens. Het was niet zo dat hij moordde uit kwaadaardigheid. Nee, het was veel erger. Hij was niet in staat tot enige empathie voor andere mensen. Hij moordde alleen voor zijn eigen genot. En de enige manier waarop hij die genotzucht kon bevredigen was door de totale vernietiging van andere mensen. Dat had hij minstens dertig keer gedaan; dat waren alleen zijn bekende slachtoffers. Pine en andere wetshandhavers vermoedden dat het daadwerkelijke aantal twee of zelfs drie keer zo hoog was.

Zijn schedel was geschoren, net als zijn kaak en wangen. Hij keek naar Pine met een kille, lege blik, als een nieuwsgierige slang voordat die toeslaat. Hij had de pupillen van een roofdier en dacht alleen aan doden. Pine wist ook dat Tor, de doortrapte bedrieger, elke rol kon spelen die nodig was om zijn slachtoffers naar hun fatale lot te

leiden, zelfs de rol van een normaal mens. En dat op zich was al griezelig genoeg.

‘Jij weer?’ vroeg hij, met een bewust neerbuigende klank in zijn stem.

‘Driemaal is scheepsrecht,’ antwoordde ze op vlakke toon.

‘Je begint me te vervelen. Zorg dus maar dat dit bezoek de moeite waard is.’

‘Tijdens mijn vorige bezoek liet ik je een foto zien van Mercy.’

‘En ik zei dat ik meer informatie nodig had.’

Hij had wel gezegd dat hij zich verveelde, maar Pine wist dat hij behoefte had aan iemand over wie hij de baas kon spelen, behoefte had aan aandacht om zijn bestaan te rechtvaardigen, en daar wilde ze gebruik van maken. ‘Ik heb je alles verteld wat ik weet.’

‘Alles wat je dént te weten. Dat zei ik de vorige keer al. Ik noemde het huiswerk. Heb je dat gedaan? Of ga je me teleurstellen?’

Pine moest omzichtig te werk gaan. Dat wist ze en, nog belangrijker, Tor wist dat ook. Ze wilde zijn aandacht vasthouden zonder dat ze hem in staat stelde haar volledig onder de voet te lopen. Dát verveelde hem. ‘Misschien heb je een paar tips?’

Hij keek haar kwaad aan. ‘Je zei dat je tweelingzusje zes was toen ze werd ontvoerd.’

‘Dat klopt.’

‘Midden in de nacht, uit haar slaapkamer in de buurt van Andersonville, in Georgia. Was jij in diezelfde kamer?’

‘Ja.’

‘En je denkt dat ik je sloeg, maar je niet doodde?’

‘Je hebt mijn schedel gebroken.’

‘En ik dreunde een kinderrijmpje op om te besluiten wie van jullie ik zou meenemen?’

‘Iene miene mutte.’

‘Dus als het rijmpje bij de een begon zou het eindigen bij de ander, door het even aantal woorden.’

Ze leunde naar voren. ‘Dus waarom begon je bij mij? Want je wist dat Mercy zou verliezen.’

‘Je gaat te snel, agent Pine. We komen nergens als je het niet rustiger aan doet.’

Pine besloot instinctief om terug te slaan. 'Ik heb geen zin om nog meer tijd te verspillen.'

Hij glimlachte en rammelde met zijn boeien. 'Ik heb alle tijd van de wereld.'

'Waarom besloot je mij te laten leven en Mercy niet? Was dat zomaar? Toeval?'

'Je moet je niet door je overlevingssyndroom laten leiden. En ik heb geen tijd voor huilebalken.' Hij glimlachte even en zei: 'Ook al heb ik meer dan dertig keer levenslang.' Hij leek trots op zijn vonnis, en ze wist dat hij dat ook was.

'Oké, maar het is belangrijk voor me,' zei ze rustig.

'Ik brak je schedel, zei je. Je had zomaar dood kunnen gaan.'

'Dat had gekund, maar dat is niet gebeurd. Terwijl jij daar altijd heel zeker van wilde zijn bij je slachtoffers.'

'Besef je wel dat je je eigen bewering dat ik het was die nacht nu tegenspreekt?'

'Nee hoor.'

'Oké, maar kun je één keer noemen waarop ik een kind van zes uit zijn of haar slaapkamer haalde en een getuige liet leven?'

Ze leunde naar achteren. 'Nee.'

'Dus waarom denk je dat ik dat in jullie geval wel deed? Omdat je hypnotherapeut die herinnering heeft opgeroepen? Daar vertelde je me over tijdens je vorige bezoek. Raar gedoe, hoor, hypnotherapie. Dat klopt vaker niet dan wel. Maar je moet me bestudeerd hebben bij de FBI. Jullie allemaal, omdat ik verplichte lesstof was,' voegde hij er terloops aan toe, ook al hoorde ze aan zijn stem dat hij daar trots op was.

'Je zei dat je wist dat ik in die tijd in Georgia opereerde. Dus weet je wat ik denk? Dat die hypnose geen echte herinnering opriep, maar je alleen een conclusie liet trekken die je al had getrokken op basis van irrelevante informatie.' Hij schudde zijn hoofd. 'Dat zou geen stand houden tijdens een proces. Je hebt me daar gepositioneerd omdat je dat wilde en je geen echte persoon had om de hiaten in je herinneringen mee op te vullen. Je wilde zo graag duidelijkheid dat je bereid bent een onwaarheid te accepteren.'

Ze zei niets, omdat de man daar best eens gelijk in kon hebben.

Terwijl ze daarover nadacht vroeg hij: 'Agent Pine, ben je er nog?' Hij rammelde met zijn boeien. 'Hallo, FBI, mijn belangstelling wordt met de seconde minder.'

'In de loop der jaren heb je je werkwijze veranderd. Niet al je aanvallen waren identiek. Die hebben zich ontwikkeld.'

'Natuurlijk hebben die zich ontwikkeld. In elk beroep is het zo dat je, hoe langer je het doet, daar steeds beter in wordt. Ik ben geen uitzondering. Sterker nog, ik ben feitelijk de regel voor mijn eh... specialiteit.'

Ze slikte om te voorkomen dat de gal vanuit haar maag in haar keel kwam door deze opmerking. Ze wist dat hij haar blik vol afkeer wilde zien doordat hij zijn moordzuchtige handelingen vergeleek met een beroep. Maar die genoegdoening zou ze hem niet geven. 'Toegegeven. Maar nu bevestig je mijn conclusie. Het feit dat je het niet eerder had gedaan betekent niet dat je het nooit zou doen. Je werkwijze veranderde.'

'Weet je dat ik het daarna weer heb gedaan?'

Pine was voorbereid op die vraag. 'We kennen niet al je slachtoffers immers? Dus kan ik die vraag niet met zekerheid beantwoorden.'

Hij leunde naar achteren en grijnsde onwillig door haar gevatte antwoord. 'Je wilt nu toch een antwoord? Was ik het wel of was ik het niet, dat wil je toch weten?'

'Nogmaals, het kost je niets. Ze zullen je er niet voor executeren.'

'Ik zou kunnen liegen en zeggen dat je gelijk hebt. Zou dat genoeg zijn voor je?'

'Ik ben een FBI-agent.'

'Wat bedoel je daarmee?'

'Daarmee bedoel ik dat ik...'

'Dat je het lichaam, of het skelet eigenlijk, na al deze jaren wilt hebben. Klopt dat?'

'Ik heb bevestiging nodig,' zei ze alleen.

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik ben bang dat ik niet weet waar al die lichamen zijn begraven.'

'Dus dan vergisten ze zich over je fotografische geheugen?'

‘Helemaal niet. Maar ik heb sommige slachtoffers met opzet verdrongen.’

‘Waarom?’

Hij leunde naar voren. ‘Omdat ze niet allemaal gedenkwaardig waren, agent Pine. En ik geen zin heb om ieder huilerig familielid dat smekend bij me komt bevestiging te geven. Dat is niet bepaald mijn ding, of was je dat niet opgevallen?’

‘Herinner je je waar je Mercy hebt begraven?’

‘Je zult moeten terugkomen om nog een keer met me te praten. Nu ben ik moe.’

‘Maar we zijn net begonnen,’ antwoordde ze, met een dringende klank in haar stem.

‘Noem me Dan.’

Ze keek hem niet-begrijpend aan. Dat had ze niet verwacht. ‘Wat?’

‘Dit is onze derde date. Het wordt tijd onze echte namen te gebruiken, Atlee.’

‘En als ik dat niet wil?’

Hij klapte zacht in zijn handen. ‘Dan blijft die arme, lieve en waarschijnlijk dode Mercy Pine voor altijd een raadsel.’

‘Wanneer wil je weer afspreken?’

‘Vandaag over een maand... Atlee. Ik ben een drukbezet man. Zeg het dus maar, anders zijn we uitgepraat. Voor altijd.’

‘Oké... Dan.’

Pine vertrok, kreeg haar vuurwapens terug en moest zichzelf dwingen niet terug te stormen en een kogel door Dans verdomde kop te schieten.

Ze stapte in haar auto en reed terug naar Shattered Rock, Arizona, waar zij de enige FBI-agent was in een uitgestrekt en zeer dunbevolkt gebied. Toen ze een uur had gereden kreeg ze een amber alert op haar telefoon. Er was een klein meisje ontvoerd. De verdachte reed in een grijze Nissan-pick-up, vlak bij Pines huidige locatie.

In het felle licht van de *hunter's moon* – de vollemaan in oktober – keek de god van recht en gezag glimlachend op haar neer, want vijf minuten later scheurde de pick-up haar tegemoet.

Ze keerde onmiddellijk, waardoor de banden van de Mustang

protesterend rookten en piepten voordat ze weer grip kregen op het wegdek. Pine zette de blauwe zwaailichten aan die ze op de bumper had gemonteerd, trapte het fraaie verchroomde gaspedaal helemaal in en scheurde weg om het leven van een klein meisje te redden.

Pine zwoer deze keer niet te falen.

2

De politie had één belangrijke regel bij amber alerts: zorg dat je zo snel mogelijk bij het slachtoffer en de ontvoerder komt en snijd elke mogelijke ontsnappingsroute af, waarna je de situatie op verschillende manieren kunt afhandelen: met brute kracht of, als dat mogelijk is, door de verdachte er met woorden van te weerhouden het slachtoffer iets aan te doen.

Toen de man de hoofdweg verliet nadat hij had gezien dat de blauwe zwaailichten hem snel achteropkwamen, wist Pine dat ze de situatie snel moest inschatten en een besluit moest nemen. Gelukkig kende ze dit gebied. Pine had een omweg gemaakt en juist deze weg genomen om haar hoofd leeg te maken na haar derde sessie met Tor. Dus wist ze dat dit een ravijn was met steile wanden en dat deze weg doodliep.

Ze nam contact op met de plaatselijke politie, vertelde wie ze was, waar ze was en wie ze achtervolgde. Ze wist dat ze meteen in actie zouden komen. Maar dit was een afgelegen gebied, dus zou de politie er niet binnen een paar minuten zijn. Voorlopig was Pine op zichzelf aangewezen, met haar beide pistolen, gezonde verstand, training en ervaring – bij elkaar de enige hoop voor het kind om dit te overleven.

De schemering ging over in volkomen duisternis terwijl de bochtige weg steeds verder omhoogliep. De weg werd steeds smaller en na elke bocht werd de afgrond steiler.

Ze probeerde de man en het meisje in de cabine van de pick-up te zien, maar zag alleen een paar vage silhouetten. Het kenteken van het amber alert klopte en het was duidelijk dat de bestuurder probeerde te ontsnappen. Pine wist niet of de man wist dat de weg op

een bepaald moment ophield, maar ze wist wel dat dit ingewikkeld zou worden. Pine was echter goed opgeleid voor ingewikkelde situaties.

Een kleine kilometer verderop was het punt bereikt waarop er geen weg terug was. Pine blokkeerde de uitweg door haar Mustang dwars op de smalle weg te zetten, met de passagierskant naar de pick-up gericht. Als de man zou proberen haar te rammen, zou ze door de voorruit op hem schieten. Ze haalde haar beproefde Glock tevoorschijn en richtte het vizier door het geopende raampje.

De Nissan keerde en stopte. De man zette de pick-up in de parkeerstand en liet de motor draaien. Pine kon de man bijna zien denken: *zal ik het proberen of niet?*

Toen hij het groot licht aandeed, waarschijnlijk om haar te verblinden, schoot ze de lampen uit. Nu had ze zijn volledige en onverdeelde aandacht, dacht ze. Nadat ze hun huidige locatie weer aan de plaatselijke politie had doorgegeven, bleef ze zitten met haar ene hand om de kolf van haar pistool en haar andere op de portiergreep.

Een tijdlang veranderde er niets.

Toen, tien minuten later, ging het portier van de Nissan open. De man had kennelijk een besluit genomen.

En de schaakwedstrijd begon.

Pine kopieerde zijn handeling met haar portier.

Vier voeten uit de Nissan stapten op de aarde.

Pine zwaaide haar lange benen naar buiten en ging staan, met haar laarzen op het wegdek.

Toen de man en het meisje achter de dekking van het portier vandaan kwamen, richtte Pine haar pistool op zijn brede borst.

‘FBI. Het is afgelopen. Ga bij het meisje vandaan staan. Ga op je buik op de grond liggen, met je benen gespreid en je handen gevouwen achter je hoofd. Nu, anders schiet ik.’

De man voerde niet een van haar bevelen uit. In plaats daarvan hurkte hij en zette het meisje voor zich neer.

Oké, dacht ze, deze klootzak wilde het hard spelen en een kind als schild gebruiken. Waarom verbaast me dat niet?

In het licht van de binnenverlichting van de Nissan had Pine ge-

zien dat de man begin vijftig leek. Hij was van gemiddelde lengte, stevig en gespierd, en had een kale schedel met een dunne rand grijzend haar. Zijn gezicht was verweerd, lelijk en gestoord. Hij was hét voorbeeld van een oudere pedofiel. Hij droeg een vies T-shirt waarin zijn opgepompte bicepsen te zien waren en een stoffige corduroy broek met versleten laarzen. Het meisje was een jaar of tien, elf, groot voor haar leeftijd. Ze had een slank, lenig lichaam en twee blonde vlechten aan weerszijden van haar hoofd. Ze droeg een korte voetbalbroek met grasvlekken erop en een bijpassend shirt. Haar knieën waren vies, net als haar kniekousen en haar Adidas-voetbalschoenen. Ze leek bang, logisch natuurlijk, maar Pine kon aan haar blik zien dat ze ook vastberaden was.

Pine wist niet of de man een onbekende was of een familielid. Hij leek te oud om haar vader te zijn, maar dat was moeilijk te zeggen tegenwoordig.

‘De politie is onderweg. Doe wat ik zeg, dan loop je hier straks levend vandaan.’

De man keek haar zwijgend aan.

‘*Habla inglés?*’ vroeg ze.

‘Ik ben Amerikaan, trut,’ brulde hij. ‘Lijk ik soms op een Mexie?’

‘Dan is er geen enkele reden om mijn bevelen niet op te volgen.’

Hij haalde een SIG-pistool uit zijn broeksband en drukte de loop tegen het hoofd van het meisje. ‘Híermee loop ik hier levend vandaan. Gooi je pistool weg, anders schiet ik deze prinses door haar kop.’

‘Laat je pistool vallen, huur een advocaat in en ga een tijdje zitten.’

‘Dat heb ik al eens gedaan. Beviel me niet echt.’

‘Hoe heet je?’

‘Probeer maar niet de goede agent uit te hangen.’

‘Ik weet zeker dat we hier wel uit komen.’

‘Shit, denk je soms dat we een deal kunnen sluiten?’ vroeg de man ongelovig.

‘Laat haar gaan, dan kunnen we daarna proberen een oplossing voor je probleem te vinden.’

‘Denk je soms dat ik in die poppenkast trap of zo?’

Nu hoorden ze in de verte sirenes.

‘Als het waar is, is het geen poppenkast.’

‘Ik sluit geen deal.’

‘Hoe wil je hier dan uit komen?’

‘Doordat jij je auto verplaatst en me hier laat vertrekken. Ik heb plannen met dit mooie schatje. En ik kan niet wachten.’ Hij sloeg zijn andere arm om de luchtpijp van het meisje.

Pines vinger schoof dichter naar de trekker van de Glock. Zou ze een schot wagen? ‘Hoe moet het dan met de politie die eraan komt?’

‘Praat jij maar met ze.’

‘Ik heb niets over hen te zeggen.’

‘Luister, stomme trut, ik heb dit meisje. Dat betekent dat ik bepaal wat er gebeurt. Jij doet wat ik zeg, niet andersom.’

‘Je vertrekt niet samen met haar.’

‘Dan heb je een groot probleem, trut!’

Pine koos voor een andere aanpak. Ze keek het meisje aan. ‘Ken je deze man?’

Het meisje schudde langzaam haar hoofd.

‘Hoe heet je?’

‘Ik heet...’

‘Kop dicht!’ riep de man en hij drukte de loop tegen het hoofd van het meisje. ‘En jij moet ook je kop houden!’ schreeuwde hij tegen Pine.

‘Ik wil dat we hier alle drie levend vandaan komen.’

‘Je bedoelt jullie tweeën. Je geeft geen zak om mij.’

‘Ik wil je niet doodschieten, maar als je me daartoe dwingt doe ik dat wel.’

‘Als je op mij schiet, is zij dood.’

Pine keek weer naar het meisje, taxerend. Ze deed Pine aan zichzelf denken toen ze zo oud was. Lang, slank. Maar ze was vooral onder de indruk van de rustige blik in haar ogen. Ze keek naar het voetbaltenuue, de grasvlekken op de korte broek en de vieze knieën. Dit meisje was een vechtersbaas. Dus misschien, heel misschien, zou dit lukken. Het was riskant, maar Pine had geen opties die dat niet waren. ‘Je voetbalt?’ vroeg Pine.

Het meisje knikte langzaam.

De man trok haar achteruit naar de rand van de afgrond. Drie meter verder betekende een val van driehonderd meter.

‘Zet geen stap meer richting de rand,’ beval Pine, terwijl ze zelf naar voren liep.

De man bleef staan.

Pine ook.

De sirenes kwamen dichterbij. Maar als Pine er niet snel een eind aan breide, kon de zaak weleens escaleren zodra de politie er was.

‘Mijn geduld is bijna op!’ riep de man.

‘Ik héb je een optie gegeven, de enige díe ik je kan geven. De gevangenis is niet geweldig, maar veel beter dan een graf. Vanuit je graf kom je niet meer vrij, ook niet voorwaardelijk.’

De man liep verder naar de rand en trok het meisje met zich mee.

‘Staan blijven!’ brulde Pine. Ze probeerde haar doelwit in het tritium nachtvizier op haar Glock te krijgen. De achterste ring van haar vizier bevatte twee lichtgevende tritium vakjes, terwijl de korrel een tritium deel had omgeven door matte witte lak. Dat was uiterst accuraat, maar ze kon niet vuren, want dan raakte ze het meisje misschien. Of de wijsvinger van de man bewoog als hij werd geraakt door Pines kogel.

De man glimlachte triomfantelijk toen hij Pines dilemma op haar gezicht kon aflezen. ‘Je gaat niet schieten. Dus nu bepaal ik wat er gebeurt, dame.’

Pine keek het meisje aan. *Oké, nu of nooit.* ‘Ik heb ook gevoetbald. Ik heb ooit één doelpunt gemaakt, via een backkick. De bal schoot precies tussen de benen van de keeper door. En jij bent vast een veel betere speler dan ik was.’ Pine bleef het meisje aankijken en vertelde haar met haar blik wat ze niet hardop kon zeggen.

De man riep: ‘Hou je kop over voetbal! Oké, ik zeg het voor de laatste keer, leg je...’

Het meisje schopte naar achteren en omhoog, en haar voet raakte de gehurkte man keihard in zijn kruis. Hij liet haar los en klapte dubbel, zijn gezicht vertrok van de pijn, en de sig viel uit zijn hand. ‘S-stomme t-trut die je b-bent,’ jammerde hij, terwijl zijn gezicht rood aanliep. Hij viel op zijn knieën en hapte naar adem.

Pine rende naar voren, schopte het wapen van de man weg, pakte het meisje bij haar arm en trok haar in veiligheid.

Daarmee had het afgelopen moeten zijn. Pine had haar pistool, maar hij had én zijn pistool niet én het meisje niet. Ze was vrij. Het was voorbij.

Maar het was niet voorbij. Want toen de man eindelijk was opgestaan, keek hij Pine aan en snauwde: ‘Denk je soms dat je me te pakken hebt? Ik heb negen levens!’ Hij keek woest naar het meisje, dat hem met een blik vol afkeer aankeek. ‘Ik kan me niet eens herinneren hoeveel meisjes zoals zij ik heb gepakt en daarna in stukken gesneden en achtergelaten voor de dieren. En ik kom weer vrij om dat met meer meisjes te doen. Hoor je me, FBI-trut?’

Pine bleef hem lang aankijken en zag iemand anders in de spottende blik van deze man. Ze wist heel goed dat ze niet mocht happen, maar ze zou het toch doen.

Ze keek naar de hemel, waar de hunter’s moon zacht geel en rood scheen. *Dit wordt ook wel bloedmaan genoemd, maar de predator’s moon is een betere naam, en op dit moment ben ik het roofdier.*

Ze stopte haar pistool in de holster en stapte naar voren. In gedachten keek de reus Daniel James Tor haar aan. Pines onverslaanbare tegenstander, de hoofdrolspeler in haar nachtmerries. Maar daar zou ze nu een einde aan maken.

De man grijnsde triomfantelijk. ‘Je hebt zojuist een enorm domme fout gemaakt.’

‘O, hoezo?’ Maar ze kende zijn antwoord al.

‘Misschien is het je niet opgevallen, dame, maar ik ben een man.’ Daarna stormde hij als een stier op haar af.

Even later wankelde hij achteruit, versuft, met een bebloed gezicht door de vernietigende schop met haar laars maat 44 aan het einde van haar lange rechterbeen. Hij klapte kreunend dubbel.

‘Misschien was het jou niet opgevallen,’ zei Pine, ‘maar ik ga je nu helemaal verrot schoppen.’ Ze ramde haar voet tegen zijn kin, waardoor hij overeind vloog. Daarna sloeg ze met haar vlakke hand precies op de brug van zijn neus, waardoor hij het uitgilde van de pijn en achterover op zijn rug viel alsof hij een klap met een moker had gehad.

Daar had het gevecht eigenlijk moeten ophouden, maar Pine sprong schrijlings boven op hem en klemde zijn armen met haar gespierde benen tegen zijn zijden. Daarna deelde ze de ene klap na de andere uit, met haar vuist, elleboog, onderarm, open hand – ze gebruikte elke techniek die ze had geleerd tijdens haar jarenlange MMA- en man-tegen-man-gevechtstraining.

Het was alsof de woede die ze bijna dertig jaar had opgekropt zich nu ontladde. Ze voelde kraakbeen en bot in zijn gezicht wijken, maar tegelijkertijd hoorde ze de FBI-engel op haar schouder roepen dat dit tegen elke regel was die het Bureau kende. Toch kon Pine niet ophouden met wat ze deed.

Eerst verzette de man zich nog, maar daarna raakte hij bewusteloos, verslaptte hij en veranderde zijn gezicht in een bloederige, pulpachtige massa. Ze rook zijn stank, vermengd met haar eigen zweet – misselijkmakend, maar ook opwindend.

Ten slotte stond Pine langzaam op, uitgeput, bleek en met trillende ledematen. Opeens voelde ze afkeer over wat ze net had gedaan, terwijl de FBI-engel op haar schouder zich opnieuw liet horen. Pine ademde uit, keek naar haar bebloede handen en manchetten, en veegde ze af aan haar broek. Daarna liep ze naar het meisje toe, dat achteruitdeinsde toen ze eraan kwam. Pine bleef staan en schaamde zich omdat het meisje bang voor haar was. ‘Ben je in orde? Heeft hij je pijn gedaan? Heeft... hij je iets aangedaan?’

Het meisje schudde haar hoofd.

Terwijl de sirenes dichterbij kwamen keek het meisje naar de man. ‘Is hij... Is hij dood?’

‘Nee. Alleen... bewusteloos.’ Pine wist het eigenlijk niet zeker. Ze ging op haar hurken zitten. ‘Hoe heet je?’

‘Holly.’

‘Holly, dat was heel moedig van je. Je begreep precies wat ik wilde dat je deed. Geweldig!’

‘Ik heb drie oudere broers.’ Holly glimlachte zwakjes. ‘Als ze me pesten, kan ik heel hard schoppen.’

Pine stak haar hand uit en kneep Holly even in haar schouders. ‘Ik ben heel blij dat je in orde bent.’

‘Ben je echt een FBI-agent?’

‘Ja.’

‘Ik wist niet dat meisjes dat ook konden worden. Ik dacht dat dat alleen maar... op tv kon.’

‘Meisjes kunnen alles doen wat ze willen. Daar mag je nooit aan twijfelen.’

Pine stond op toen de patrouillewagens een paar meter verderop met piepende remmen tot stilstand kwamen. Ze keek naar de bebloede man die roerloos op de grond lag. Pine haalde haar legitimatie tevoorschijn en liep naar hen toe om uit te leggen wat er was gebeurd, ook waarom ze deze man bijna dood had geslagen.

Dit zou zomaar het einde kunnen zijn van de carrière van de niet zo heel speciale agent Atlee Pine.